

OMOWIĆ SIĘ (3) *vb pf*

Zawsze się.

Pierwsze o jasne, drugie pochylone.

inf omówić się (2). ◇ *praet 3 sg m* omówił się (1). ◇ [*part praet act* omówiwszy się.]

Sł stp, Cn, Linde brak.

*Wy tłumaczyć się, oczyścić się z zarzutów; purgare se Mącz (3) : Wszakże Sędzia przy złodzieiach ma pilnie baczyć/ potrzebę/ vbostwo/ czas/ rzecz krádzioną/ iefli vmyślnie kradł/ álbo zá potrzebą wielkiego głodu/ [...] Abowiem iefli zá przywiedzeniem głodu/ nie vmyśłem zdrádzieckim zyřku/ co by tylko ku ziedzeniu álbo pićiu/ może řye nieiáko omowić *GroicPorz* kk2; *Mącz* 294c; Omowil řie Krol/ Przitzini řlufne powiedział niewinności řwei/ y to ze to nieřzlo ziego przitzini *PaprUp* F2; [tedy hnedže jksm. omówiwszy się, po niemiecku odpowiedź dał w ten obyczaj *AktaSynod* I 323].*

Synonimy: 1. wyprawić się, wywieść się; 2. wymowić się.

Formacje współrdzenne cf MOWIĆ.

Cf **OBMOWIĆ SIĘ**